

РЕШЕНИЕ

№ 568

гр. София, 10.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 49 СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: ДЕНИЦА ИВ. ЦВЕТКОВА

при участието на секретаря МИНКА Х. БАШОВА
като разгледа докладваното от ДЕНИЦА ИВ. ЦВЕТКОВА Гражданско дело
№ 20221110142897 по описа за 2022 година

П. П. М. е предявила срещу „„„„” АД иск с правно основание чл.26, ал.1, пр.3 от ЗЗД за обявяване на нищожността на клаузата на чл.17, ал.1 от Договор за кредит №694814/18.05.2021 поради противоречие с добрите нрави и поради неспазване на нормите на чл.143, ал.1 и чл.146 от ЗЗП.

Ищцата поддържа, че е сключила с ответника договор за кредит №694814/18.05.2021. Твърди, че съгласно договора ответникът се е задължил да ѝ предостави кредит в размер на 500 лева, а тя се е задължила да върне сумата от 783.58 лева. Поддържа, че договорът за кредит е сключен при ГПР-42.58% и ГЛП-36%. Твърди, че съгласно чл.17, ал.1 от договора ако длъжникът не предостави допълнително обезпечение, дължи на кредитора неустойка в размер на 0.09% от стойността на усвоената по кредита сума за всеки ден, през който не е предоставено договореното обезпечение. Съгласно същата разпоредба неустойката се заплаща периодично заедно с всяка погасителна вноска. Поддържа, че и е начислена неустойка в общ размер от 1417.87 лева, разпределена на 24 месечни вноски, всяка от които добавена към дължимата главница и лихва по договора за кредит. Твърди, че клаузата по чл.17, ал.1 от договора е нищожна на основание чл.26, ал.1, пр.3 от ЗЗД,

като противоречаща на добрите нрави и поради това, че не са спазени нормите на чл.143, ал.1 и чл.146 от ЗЗП.Твърди, че неустойката накърнява правилата на „добрите нрави” по смисъла на чл.26, ал.1, пр.3 от ЗЗД, тъй като се стига до значителна нееквивалентност на насрещните престации по договора.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът „„„„”АД оспорва предявения иск.

Съдът като прецени по реда на чл.12 от ГПК събраните по делото и относими към разрешаване на спора доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

По делото е представен договор за потребителски кредит №694814/18.05.2021, по силата на който „„„„”АД се е задължил да предостави на П. П. М. кредит в размер от 500 лева, срещу което П. П. М. се е задължила да му върне сумата от 783.58 лева, със срок на погасяване -24 месеца, при ГПР 42.58% и ГЛП-36%.Към договора е представен и погасителен план.

По делото са представени Общи условия на договора за потребителски кредит, предоставен от разстояние, уреждащи отношенията между „„„„”АД и потребителите.

По делото е представен Стандартен Европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити.

По делото е представена и разписка за извършено плащане №20000000255352786 от 18.05.2021 за сумата от 500 лева – паричен превод по договор 694814 с наредител „„„„”АД и получател П. П. М..

При тази установеност на фактите съдът прави следните правни изводи:

Не е спорно по делото, че ищцата е сключила с ответника договор за кредит №694814/18.05.2021г., по силата на който да ѝ бъде предоставена сумата от 500 лева – кредит.

Освен това договорът за заем е реален договор и същият се сключва с предоставяне на сумата от заемотателя на заемателя. Видно от представената разписка сумата от 500 лева е преведена от ответника в полза на ищцата. В този смисъл с превеждане на сумата от ответника в полза на ищцата е сключен договора за кредит.

С оглед на което съдът приема,че страните са в облигационни

правоотношения.

Спорна по делото е действителността на клаузата на чл.17, ал.1 от договора за кредит.

Съгласно чл.6, ал.1 от договора в случай, че страните са договорили обезпечение, потребителят следва в срок до 3 дни от сключване на договора да осигури действието на трето физическо лице, изразяващо се в сключване на договор за поръчителство по чл.138 и следващите от ЗЗД, с което третото лице се задължава да отговаря за изпълнението на всички задължения на потребителя или да предостави банкова гаранция.

Съгласно чл.17, ал.1 от договора в случая, че потребителят не изпълни задължението си посочено в чл.17, същият дължи неустойка в размер на 0.9% от стойността на усвоената по кредита сума за всеки ден, през който не е предоставено договореното обезпечение. Страните се съгласяват, че неизпълнението на задължението по чл.17 причинява на кредитора вреди, в размера на договорената неустойка, доколкото оценката на кредитоспособността на потребителя и одобрението на кредита са базирани на предположението, че последният ще предостави в срок договореното обезпечение.

Видно от чл.1, т.9 от договора е договорено обезпечение –поръчител или банкова гаранция.

Видно от погасителния план сумата на кредита е 500 лева, сумата на главницата и лихвата е 783.58 лева, а общата дължима сума по договора, представляваща сбор от главница, лихва и неустойка е 2201.45 лева.

С оглед на което съдът приема, че начислената неустойка е в размер от 1417.87 лева.

Видно от погасителния план месечните вноски в размер от 91.73 лева за 24 месеца правят сумата от 2210.45 лева, т.е. в погасителния план е начислена и месечна сума за неустойка.

С оглед на което съдът намира, че в сумата от 2201.45 лева е включена и неустойка в размер от 1417.87 лева.

Съдът намира, че уговорената неустойка, която е в трикратен размер на сумата по кредита накърнява добрите нрави.

Накърняването на добрите нрави по смисъла на чл.26, ал.1, пр.3 ЗЗД е

налице, когато се нарушават принципите на справедливост и на добросъвестност в гражданските и търговските правоотношения. Добрите нрави не са писани, систематизирани и конкретизирани правила, а съществуват като общи принципи или произтичат от тях.

Договорената клауза за неустойка би могла да се счита за нищожна, като нарушаваща принципа на справедливост и създаваща условия за неоснователно обогатяване, когато вследствие на заплащането ѝ, ще е налице неравностойност на насрещните задължения по договора. Неустойката следва се приеме за нищожна, ако единствената цел за която е уговорена, излиза извън присъщата ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции.

В случая неустойката е уговорена в трикратен размер на сумата по кредита, което води до нееквивалентност на престациите и същевременно създава условия за неоснователно обогатяване на кредитора. Уговорената по договора неустойка излиза извън обезпечителната, обезщетителна и санкционна функция на неустойката.

От непредоставянето на това обезпечение няма да произтекат вреди, поради което уговарянето на процесната неустойка в договора не е обвързано с настъпване на вреди. Освен това преценката за кредитоспособността на кредитополучателя се прави преди сключването на договора в съответствие с чл.16 от ЗПК.

Предвид изложеното съдът намира, че клаузата, предвиждаща неустойка е нищожна поради противоречие с добрите нрави.

С оглед на изложеното съдът намира, че предявеният иск с правно основание чл.26, ал.1, пр.3 от ЗЗД следва да бъде уважен.

По разноските

Крайният изход на делото обуславя присъждане на разноски в полза на ищцата. Ищцата е освободена от внасяне на държавна такса по чл.83, ал.2 от ГПК.

С оглед на което и на основание чл.78, ал.6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на СРС сумата на държавната такса в размер от 56.71 лева.

Процесуалното представителство на ищцата е осъществено по реда на

чл.38 от ЗАС оглед на което в полза на процесуалния представител на ищцата следва да бъде присъдено на основание чл.38 ЗА адвокатско възнаграждение в размер от 530.14 лева.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за нищожна клаузата на чл.17, ал.1 от Договор за кредит №694814/18.05.2021 поради противоречие с добрите нрави на основание чл.26, ал.1, пр.3 от ЗЗД, по предявения от П. П. М., ЕГН*****, с адрес:г,,,,,№38А, със съдебен адрес:гр,,,,,е”№81, ет.3, ап.Б, чрез адв. М., срещу ,,,”АД, ЕИ,,,,,7159, със седалище и адрес на управление:г,,,,,е”№13Б,, чрез адв.Н., иск с правно основание чл.26, ал.1, пр.3 от ЗЗД.

О С Ъ Ж Д А ,,,”АД, ЕИ,,,,,7159, със седалище и адрес на управление:г,,,,,е”№13Б, да заплати на адв. Д. В. М., процесуален представител на П. П. М., със съдебен адрес:гр,,,,,е”№81, ет.3, ап.Б, на основание чл.38 от ЗА сумата от 530.14 лева – адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА ,,,”АД, ЕИ,,,,,7159, със седалище и адрес на управление:г,,,,,е”№13Б, да заплати в полза на СРС на основание чл.78, ал.6 от ГПК сумата от 56.71 лева – държавна такса.

Решението подлежи на обжалване пред СГС в двуседмичен срок от връчването.

Съдия при Софийски районен съд: _____